

Cartea din dulăpiorul de la oglindă

de Lia Vighi

Nu am crescut cu multe cărți în casă. Cred că numărul lor nu e foarte important până la o anumită vârstă. Ce contează, cred, și stârnește imaginația copilului atunci când este în contact cu o carte sunt copertile ei, ilustrațiile, forma și dimensiunea, formatul literei.

Chiar dacă nu mi s-au prea citit basme, ceea ce mi-a deschis ochii spre lumea poveștilor a fost faptul că, în serile de iarnă, mai ales, tatăl meu îmi spunea povești. Nu știu dacă le-a citit undeva sau le-a auzit la răndu-i sau, pur și simplu, le-a inventat. Cert este că am crescut cu vocea lui care îmi relata cu umor și cu multe amănunte întâmplările unor copii și animale. Îmi spunea povestea lui Ionică și a fraților lui, încercând să mă facă să adorm, dar, captivată de firul narativ, rămâneam trează, cerându-i să continue. O făcea, dar, treptat, îl cuprindea oboseala și ațipea, înaintea mea, obosit de munca la câmp.

Crescând și fiind captivată de misterul pe care l-ar ascunde dulapurile închise și sertarele din casă, am descoperit o carte veche, nu prea groasă, cu coperti verzi și cu foi îmbătrânite de timp, pe care erau înșirate texte care începeau cu aceleași imagini desenate. Am cuprins-o între palme și mi-am zis că este prietena mea cea mai apropiată. O luam, din când în când, îi întorceam foile îngălbenite și o puneam apoi cu grijă la locul ei în dulăpiorul de la oglindă. Mi s-a părut că ascunde o lume demult apusă, pe care mi-aș fi dorit să o descopăr, dar nu știam încă să citesc și nici nu prea îndrăzneam să îi întreb pe ai mei, ocupați cu treburile casei, despre cartea respectivă. Totuși, am întrebat-o pe mama, la un moment dat, de unde avem cartea aceea misterioasă, care părea că nu este pentru copii, că nu prea avea desene și nici cuvinte înșirate dintr-un capăt în celălalt al paginii. Într-o doară mi s-a răspuns că, probabil, o adusesse

unchiul meu de la București, fratele cel mare al tatei, plecat din sat după primii ani de școală. Când am învățat alfabetul și cifrele, am scos cartea din dulap și am citit: *Poesii* de Veronica Micle, Libraria IG. Haimann, București, 1887.

După alți ani, m-am putut bucura de conținutul cărții, imaginând prietenia și iubirea dintre cei doi și realizând ce comoară ascundeau copertile verzi, catifelate pe care le îndrăgisem atât. Nu m-am înșelat atunci când am simțit o atracție deosebită față de acest obiect, rătăcit într-un dulăpior, dintr-o casă de la țară, unde, pe vremea copilăriei mele, poveștile mai mult se spuneau, decât se citeau.

